

naar Sagerne skulle gaa fra Haanden, Arrestanterne ere det Materiale, man skal bruge, og som man skal have for Haanden. Derfor indretter man foruden Fængslerne disse smaa Stabe, hvor man kan gaa hen og tage dem ud. Ja, udvikles Systemet videre, vilde der inde i Stabet blive Stuffer og Hylber, hvor Arrestanterne kunde ligge, for at det ikke skulde være nødvendigt at lukke Stabsdøren op hver Gang. Jeg tror godt, at man kan undvære dette. Og naar der blev sagt fra den højtærede Justitsministers Side, at der ikke var Brug for det Endringsforslag, vi have stillet under Nr. 7, hvorved vi tilføjte at stille Dommeren friere over for Bevispørgsmaalet — thi enten stod der i det, hvad der stod i tidligere Love, og saa er det overflødigt, eller ogsaa stod der mere, og saa er det skadeligt — saa minde disse Bemærkninger mig om Muhamedanernes Betragtninger af Litteraturen overhovedet: Enten staar det i Koranen, og saa behøver man det ikke andetsteds, eller ogsaa staar der noget andet end det, der staar i Koranen, og saa er det noget skadeligt. Jeg kan ikke se, at der er noget virkelig afgørende i den Betragtning, den højtærede Justitsminister fremkom med her. Der er fra Folk, der ere kompetente til at afgøre dette, blevet udtalt den Formening, at vi ved en saadan Omordning af Bevisreglerne meget godt kunne undvære den faktisk bestaaende lette Afgang til at arrestere netop i dette Tilfælde, og naar det kan gaa an, maa vi lade det falde bort, thi vi maa ikke lade flere arrestable Tilfælde blive bestaaende end nødvendigt, da vi saa gaa uden for det, Lovforslaget tilføjte, nemlig at indstrøkke Varetægtsarresternes Tal og ikke at mangfoldiggøre dem. Den højtærede Justitsminister omtalte, at man ikke kan sætte ny Lapper paa gamle Klæder. Ja, det er en Ytring, vi høre her i Tinget Gang efter Gang; atter og atter høre vi den, nu sidst høre vi den fra den høje Regerings Side. Jeg ved dog ikke, hvad Regeringen foretager sig i sine Lovforslag, andet end at sætte ny Lapper paa gamle Klæder. Jeg har ikke fra Regeringens Side, efter at vi ere komne ud over Provisoricaarene, hørt Tale om den Revolution, der omstyrkede det hele og vilde begynde paa et helt nyt Grundlag. Jeg ser, at vi lappe vore Stattelove, og at vi lappe alt muligt. Jeg ved ikke, hvem der har dannet den Sætning, om det er Peder Sky eller en anden af vore gamle Bismænd. Men det er det daarligste Visdomsord, jeg har hørt, thi ikke blot i bogstavelig Forstand, men ogsaa i overført Betydning er der ikke noget, vi gøre oftere end at sætte

ny Lapper paa gamle Klæder. Hvorledes vilde vi ellers se ud — jeg forstaar det ikke. Saa kom den højtærede Justitsminister ind paa en Omtale af, hvorvidt man maatte piske eller tampe Varetægtsarrestanter. Jeg kan jo ikke sige, at jeg glædede mig meget stærkt ved at høre disse Udtalelser, men paa den anden Side maa jeg sige, har det været mig en Tilfredsstillelse paa en anden Maade; jeg maa sige, at jeg under den højtærede Justitsminister at være kommen med disse Udtalelser. Efter hvad der kom frem forleden Dag om Tampen i Tvangsarbejdsanstalter, kunde jeg jo nok vide, at den højtærede Justitsminister havde en vis Forkærlighed for ikke blot at føre Tampen ind, hvor den ikke før har været, men ogsaa beholde den, hvor den var. Jeg havde kort sagt nok mærket, hvor Tampen brænder, og det var mig derfor i og for sig ikke nogen Overraskelse, at Ministeren ikke vilde fri Varetægtsarrestanter for Tamp. De Grunde, der anførtes derfor, var disse, at i Arrestreglementet det og det Vitra den og den Paragraf stelnedes der ikke mellem, om det var Varetægtsarrestanter eller Straffearrestanter. Nej, men det er noget, der er anerkendt, jeg tror nok jeg tør sige, paa enhver Fængselskongres, paa ethvert Juristmøde, hvor den Ting har været under Forhandling, af alle, at det er en meget stor Fejl at skære alle Arrestanter over en Kam, ligesom det paa en Tvangsarbejdsanstalt er urigtigt at skære alle over en Kam. Det er jo endogsaa anerkendt af den højtærede Justitsminister selv. De Folk, der komme ind som Lemmer paa Tvangsarbejdsanstalterne, skulle ikke have Tamp, men de, der komme ind ifølge Dom, skulle have Tamp. Kan denne Skilsmisse altsaa efter Justitsministerens Mening finde Sted paa en Tvangsarbejdsanstalt, maa den ogsaa kunne finde Sted paa en anden Anstalt, et Fængsel. Vi maa stelde meget bestemt mellem Varetægtsarrestanter og Straffearrestanter. Den ene, Straffearrestanten, har forbrudt sig mod Loven, har faaet den Dom, som Loven sætter derfor, og er indsat i Arresten som Straf. Hvis han jætter sig op mod Fængselsopsynet eller gør Bostyr, er der ikke noget at sige dertil. Ja, det vil sige, jeg holder ikke af det, jeg tror, at Raahed avler Raahed, og at man maafee nok kunde faa beroliget de stakkels Menneker paa anden Maade end ved Brygl. Men det er dog mere rimeligt at prygle en Mand, der har forbrudt sig mod Landets Love, end en Mand, der maafee aldrig har begaaet en Forbrydelse eller tænkt paa at begaa en Forbrydelse, og som bliver puttet i Varetægtsarrest. Saa bliver der sagt: